చీకటిలో చీలికలు

- గొల్లపూడి మారుతీరావు

ఈ నవల ముద్రితం కావడం యిది మూడోసారి. చాలా పాపులర్ కావడం వల్లకాదు - చాలాకాలం ఆగి ఆగి ప్రింటయింది. ఈ నవలకి ఎంతలేదన్నా 40 ఏళ్ళ వయస్సుంది ఎప్పుడూ ఎవరూ "అమ్మో - ఎంత మంచి నవల" అని అనలేదు. అయితే ఎక్కువమంది మహానుభావులు విమర్శించిన నవలగా దీనికి చిన్న ముందుమాట వ్రాయాలనిపించింది.

ఆ959 ప్రాంతంలో అప్పుడే చదువు పూర్తయి, నిరుద్యోగిగా వున్న రోజుల్లో ఈ నవల వ్రాశాను. అప్పటికి - బుచ్చిబాబు, చలం - యిలాంటి వారి ప్రభావం నా మీద వుంది. తెలిసిందంతా చెప్పెయ్యాలనీ, నాకు తెలిసిన రచయిత ఎంత గొప్పగా చెప్పాలనే యావ అప్పటిది. ఆ వాసన ఈ నవలలో ఎక్కువ. ఎలా కలిశారో పుట్టపర్తి నారాయణాచార్యుల వారిని ఆ రోజుల్లో కలిశాను. వారిని ఈ నవలకి ముందుమాట వ్రాయమన్నాను. (ముందు మాటలూ, అంకితాలు బొత్తిగా అలవాటు లేదు) ఆయన వ్రాశారు. ముందుమాట వ్రాశారు గనుక విమర్శించలేదేమో కానీ, మొహమాటపడి బాగుందన్న గుర్తు.

ఆ962లో విశ్వనాధ సత్యనారాయణగారికి చిత్తూరులో సన్మానం జరిగింది. ఆయన గుంటూరు శేషేంద్రశర్మగారి (అప్పటి చిత్తూరు మునిసిపల్ కమిషనరు) యింట్లో బస చేశారు. అక్కడ నా నవలలో ఒకటి రెండు పేజీలు చదివారమో. ఆ సాయంకాలం సభలో ఆరుద్ర తమ కిన్నెరసాని పాటల్ని పిప్పరమెంటు పాకం అన్నందుకు ఆయన్ని తిడుతూ పనిలో పని నాకూ రెండు వడ్డించారు. "ఇందాక ఎవరో రచయిత నవల చూశాను. ఆకాశంలో నక్షత్రాలు మరో లోకంలోకి ఎగిరిపోతున్నాయంటాడు" ఇలా సాగింది. నాకు ఆ రచయిత ఎవరో వెంటనే అర్ధమయింది. నా పక్కన కూర్చున్న శేషేంద్రశర్మగారు, మల్లాది వసుంధరగారూ, మల్లాది రామచంద్ర శాస్త్రిగారూ యిబ్బంది పడుతున్నారు.

సభ ముగిసింది. రాత్రి విశ్వనాధ వారికి చెప్పినట్టున్నారు. ఆ విమర్శించిన రచయిత నేనేనని. మర్నాడు మధ్యాహ్న భోజనం శర్మగారింట్లో జి. కృష్ణగారూ, వి.డి. ప్రసాదరావుగారు ప్రభృతులు వచ్చిన గుర్తు. అప్పుడు ఈ ప్రసంగం టేపు వేశారు. నన్ను విమర్శించే ప్రసంగం వచ్చేటప్పటికి సత్యనారాయణగారు నావేపు తిరిగి "మిమ్మల్ని తిట్టినట్టున్నాను" అన్నారు నవ్వుతూ.

నేనూ నవ్వేసి "ఆ విధంగానయినా ఆ మాత్రం నవల చదివారు. అదీ నాకు ఆశీర్వాదమే" లాంటి మాటలేవో అన్నాను. ఏమయినా, విశ్వనాధ గారు కించపడ్డారు. అనవసరంగా నన్ను విమర్శించినందుకు. ఆయన "నిండు మనంబు నవ్యనవనీత సమానము" కోవలో మనిషి. ఆ ఆలోచన మనస్సులో పీకుతున్నట్టుంది. ఆ సాయంకాలం అప్పటి సంగీత నాటక అకాడమీ అధ్యక్ష్యులు, చిత్తూరు వారు విలాససభ అధ్యక్షులు ఆర్.బి రామకృష్ణరాజు గారు రామవిలాససభలో సభ ఏర్పాటు చేశారు. విశ్వనాధ వారు బజారుకెళ్ళి శాలువాలు కొనుక్కొచ్చి - ఆ సభలో మా రచయితలు - నేనూ, మధురాంతకం, పల్లంపాటి, రాజేంద్ర సదానంద (వీరంతా వున్న గుర్తు) అందరికీ శాలువాలు కప్పారు - అదీ వారి ఔదార్యం.

ఆ రోజుల్లోనే తిరుదణ్ణామలైలో వుంటున్న చలం గారి దగ్గరికి వెళ్తూండేవాణ్ణి. వారికి 'చీకటిలో చీలికలు' నవల పంపాను. "మీ పుస్తకం అందింది. ఈ నక్కకి అది కూజా భోజనం" అని వ్రాశారు.

తరువాత నాలుగైదు పుస్తకాలొచ్చాయి. "నర్తకి అదే పనిగా చదువుతోంది. అయ్యో అందరూ చచ్చిపోతున్నారే" అని మధ్య మధ్య బాధపడుతోంది అంటూ తరువాత చదివినట్టున్నారు.

"అందులో వర్ణనలన్నీ అనవసరం. కృత్రిమం మీరు కూడా అవన్నీ చూసి వుండరు" లాంటి వాక్యాలు గుర్తున్నాయి.

ప్రస్తుతం ఈ నవలని సవరణలు చేసి, కుదించి ప్రచురించడం జరుగుతోంది. ఆనాటి 'చీకటిలో చీలికలు' దగ్గర్నుంచి నిన్న మొన్నటి 'ఎర్రసీత' వరకు - ఓ రచయిత మానసిక పరిణామాన్ని తెలియజెప్పడం కూడా సమగ్ర సాహిత్య పరిచయ లక్షణం కనుక ఈ నవలకీ ఈ సంపుటాల్లో స్థానం వుంది.

(గత సంచిక తరువాయి)

"నాతో మాట్లాడలేక ఆయన ప్రసక్తి ఎరువు తెచ్చుకుంటావేం? నా కంటె వ్యాపారం ముఖ్యం ఆయనకి. ఏదో పేపరు మార్కెట్టులోకి వస్తే రైలు స్టేషను దగ్గర కలుస్తానని వెళ్ళిపోయారు"

అద్దంలో ఆమె ముఖం కనిపిస్తోంది. దొంగతనంగా అటువేపు చూస్తూ ముఖం యిటు తిప్పుకున్నాడు.

"మరోసారి అడుగుతున్నాను - ఎప్పుడన్నా మా ఊరు రాకూడదూ?"

"ఎందుకూ?"

"అబ్బో! చాలా పెద్ద సందేహమే వచ్చిందే నీకు? ఎందుకు రావాలో తెలీదూ? పోనీ మా అమ్మాయికి పాఠాలు నేర్పుదువుగాని - వచ్చి"

వరదరాజులు చటుక్కున ముఖం కదిపితే "ఇవాళ నా మీద చాలా కోపం వచ్చింది నీకు. యిక మాట్లాడనులే" అంది పమిటతో నవ్వాపుకుంటూ.

"ఒకటి చెప్తావా నాతో?" కాస్సేపటికి అంటే. గొంతులో మార్పు చూసి గాభరా పడ్డాడు వరద. పరిహాసం, నవ్వూ ఎక్కడా కనిపించక పోయేసరికి స్థిమితపడి 'అడుగు' అన్నాడు.

"నీలవేణి యిక్కడికెలా వచ్చిందసలు? మీ యింట్లో చాలా రోజులు ఉందటగా?"

"ఎవరన్నారు?"

"గులాబి"

"....."

"ఏమో బాబూ, అంత నెమ్మదిగా ఉండే వాళ్ళని చూస్తే నాకు భయం. అయితే పెళ్ళిచేసుకుంటావా? నిజం చెప్పు. అంతమాత్రాన కోపం తెచ్చుకోవాలా యేమిటి, నేనాడదాన్ని'

"ఇక వెళతాను" అని లేచాడు వరద.

వినతకూడా లేచి గుమ్మం దగ్గరికి వచ్చింది.

"కాశీపతిని అడిగానని చెప్పు. మరోసారి ఆయనతో మాట్లాడగలిగితే బావుణ్ణు"

"అంతా నీ పిచ్చి, అందుకే హైదరాబాదు రమ్మన్నది. నా ముఖం చుస్తూ కూర్చోడానికి కాదు. ఉండు అమ్మాయిని ఎత్తుకు వస్తాను."

లోపలికి వెళ్ళింది.

గది మధ్య తీరిగ్గా కూర్చుని ప్రతి శాల్తీకీ కాశీపతి అడ్రసు అంటిస్తున్నారు గోవర్ధనరావుగారు.

"నా కర్మాన్ని బుద్ధిజంలో చేరాను గాని, ఏ రైల్వే గుమస్తాగానో చేరితే యీ పనయినా సరిగా వచ్చేది. ఇంకా ఏదో తక్కువయింది" అని మళ్ళీ లెక్కచూస్తున్నారు.

"నేను వెళతానండి"

"అదేమిటి, స్టేషన్‌కి రావూ - కాశీపతిని కలుస్తావనుకున్నానే"

"మరోపని ఉందండి - తీరిగ్గా ఆయనకి ఉత్తరం వ్రాస్తాను."

"వినతతో చెప్పావా?" అంటూండగానే కూతుర్ని ఎత్తుకు వచ్చింది.

''చూశావా అమ్మా, వరదకి వేరే..''

''అవును నాన్నగారూ, నాకోసమే కూర్చుంటాడేమిటి అతను, పెద్దవాడయిపోయాడిప్పుడు, వెళ్ళనివ్వండి'' అంది.

అప్పుడే ఏదో వాగ్వాదం యిద్దరికీ మధ్య జరిగివుంటుందని పసిగట్టి యింకేమీ మాట్లాడలేదు గోవర్ధనరావుగారు.

మెట్ల దగ్గరికి వస్తే గుమ్మానికి ఆనుకుని వినత ఆగిపోయింది. సగం దిగి వెనక్కి తిరిగి చూస్తే దేనికోసమే తననే వెదుక్కుంటున్నట్లున్నాయి కళ్ళు. తనని చూసి నవ్వి ''తప్పకుండా వస్తావుకదూ! ఎప్పుడూ నీ గురించే అనుకుంటాన్నేను'' అంది. ఈ నవ్వుకి వేరే అర్థం వుంది. దాని నిర్వచనం సగమే తెలుసు, కానీ చివరిమాటల్లో ఆమె మనసంతా కనిపించింది.

గేటు దాటిపోయాక అల్లంత దూరంలో వెనక్కితిరిగితే వినత అక్కడే నిలబడి కనిపించింది.

మెల్లిగా అడుగులో అడుగు వేసుకుని నడుస్తూ మొదటిసారి అనుకున్నాడు.

''వినతని వెళ్ళి చూడాలి''

ఆకులు పురుగుపట్టి చివికి జారిపోతున్నాయి.

చెట్టుకే వణికి చరమం కోసం ఎదురుచూస్తున్నట్లున్నాయి పువ్వులు. అనిశ్చితమైన లక్ష్యం కోసం తప్పనిసరిగా నడుస్తున్నట్లుంది ఉదయం.

మూడు నెలల తరువాత గ్రీష్మపు తొలిరోజుల్లో ఒకనాడు వరద గుమ్మం దిగబోయే వేళకి పరుగెత్తుకు వచ్చాడు పీతాంబరం, అతని అలసటా ఆతృతా చూసి నివ్వెరపోయాడు వరదరాజులు.

''ఏమిటండీ, అలా..''

ఊపిరి పీల్చుకుందుకు ఆగాడు.

''నీలవేణి రవణమూర్తిని పెళ్ళిచేసుకుంటుందట'' రెట్టించాడు.

ప్రపంచంలో సంబవా సంభవాల పుర్తి పరిణామం అర్థంకాని వరదరాజులు యిది సాధ్యమా అని ఆలోచిస్తున్నాడు. ఇంత విన్నాక తనకేమీ తెలీదనిపించింది. ఇంకా తాను ప్రారంభంలోనే ఉన్నాడు. మనస్సుకి, ప్రవృత్తికీ పూర్తి అర్థాలు తనకు తెలియవు.

కానీ ఒక్కటి మాత్రం..

''చేసుకుంటేనేం?''

నిర్విణ్ణుడయిపోయాడు పీతాంబరం.

''అదేమిటండీ, మీరొక్కరే యీ విషయాన్నికాదంటారేమోనని పరిగెత్తుకు వచ్చాను.'

నవ్వొస్తోంది అంత ఆశ్చర్యంలోనూ.

చెయ్యి కాలినవాడు ''అక్కడ నిప్పు ఉంది. జాగ్రత్త'' అని చెప్పడు. వాడి చెయ్యి కాలాక ''నీకూ కాలిందా? ఇక పద. పోయి మందు వెదుక్కుందాం'' అంటాడు.

పీతాంబరం భుజం పట్టుకుని లోపలికి తీసుకువచ్చాడు వరద.

కుర్చీలో కూర్చున్నాక ''ఇప్పుడు చెప్పండి స్థిమితంగా'' అన్నాడు.

కూర్చోలేకపోయాడు పీతాంబరం, లేచి వాకిట్లో పచార్లు ప్రారంభించాడు. ''నిన్నరాత్రి ఉన్నట్లుండి వచ్చిందిసార్ విషయం, ఏదో మాటమీద మాటరేగింది. నేను నవ్వుతూ ఉండగానే చూశారు మీరు. కోపంతో ఏదో అరిచేసరికి రెచ్చిపోయింది తెలుసుగా, నీలవేణి

ఎప్పుడూ నోరిప్పదు. తక్కువ మాట్లాడేవాళ్ళ మనస్సుల్లోనే ఎక్కువ ప్రళయాలుంటాయి సార్, ఉదాహరణకి నీలవేణి - కోపంతో వొళ్ళు మరిచి యీ విషయం అనేసింది" ఆగి పైపు వెలిగించాడు

"అప్పుడు నా ఆశ్చర్యం చెప్పమంటారా సార్, మామూలుగా అయితే నిన్నరాత్రి ఓ హత్యచేసి జైలుకి వెళ్ళేవాణ్ణి, కానీ చాలా మార్పు జరిగిపోయింది. ఉన్నట్లుండి గాలికి కిటికీ కదిలి బుద్ధుడి విగ్రహం నేలపడి విరిగింది. ఎక్కడో ఉండుండి ఎవరో కేరుమని ఏడ్చారు. పెరటి తలుపు కర్టెను తెగి గాలికి నామీద పడింది. తెలివితెచ్చుకుని చూస్తే పేపర్ నైఫ్ నా చేతిలో ఉంది. అప్పటికే క్రిందపడి ఏడుస్తోంది నీలవేణి. మొదటిసారిగా భయమేసింది నాకు. పారిపోయాను అక్కణ్ణుంచి, రాత్రి ఎక్కడున్నానో తెలీదు, పొద్దుట మీ దగ్గరికి వచ్చేశాను."

అతను తెచ్చిన వార్తకంటే అతని ఉద్భృతానికి అనుకంపన కలిగింది వరదకి. రాత్రి నిద్రలేనప్పటి నీరసం, ఆకస్మిక వార్త యిచ్చినప్పటి దిగ్భ్రమ, సంచలనం తప్పిస్తే పీతాంబరం అంతపనీ చెయ్యగలడనిపించింది. ఇంతవరకు పీతాంబరాన్ని మరో వ్యక్తితో పోల్చుకుంటున్నాడు వరద - వెంకటపతి. మాటల్లో, కదలికల్లో కూడా సుమారు ఇద్దరూ ఓ తరహా. వీళ్ళిద్దరూ అన్నదమ్ములు ఎందుకు కాలేదా అనిపించేది - కానీ యివాళ పీతాంబరం దిగజారడం చూసేసరికి వెంకటపతి గొప్పతనం స్పష్టంగా తోచింది.

చాలా బాధల్ని మరిచిపోవడానికి నవ్వు అనే కవచాన్ని తొడుక్కున్నాడు పీతాంబరం, అసలు బాధలే లేని వెంకటపతి నవ్వుతునే బ్రతుకుతున్నాడు.

గోడను పట్టుకుని పైపు పొగలు వదులుతున్నాడు. ఎంతకీ వరద మాట్లాడకపోయేసరికి యిటు తిరిగాడు. "ఏమిటి మీ అభిప్రాయం?"

ఎర్రబడిన కళ్ళని చూసి భయపడ్డాడు వరద.

"అసలు యీ విషయానికి ఎందుకింత బాధపడాలో నాకర్థం కావడంలేదు. మొదట స్థిమితంగా ఉండండి."

ఏదో చెప్పబోయి, ఊరుకున్నాడు, వచ్చినేలని మఠం వేసుకుని కూచుని "ఇప్పుడు చెప్పండి" అన్నాడు.

"ఇది చాలా చిన్న విషయం. ఎప్పుడూ ఆలోచించని వార్త విన్నప్పుడు కలిగే ఆశ్చర్యం తప్ప యిది విన్నాక నాకే దిగ్భ్రమ కలగలేదు"

"అయితే యిదివరకే ఊహించారా యిదంతా?"

"ఊహించనక్కరలేదసలు, ఇలాంటి అద్భుతాలన్నీ మనకు ఒక వ్యక్తి జవాబు చెప్తుంది - నీలవేణి, బైబిల్లో ఒకమాట ఉంది. ఆమె పాపాలే ఆమెను క్షమించాయి ఎందుకంటే ఆమెలో ప్రేమశక్తి అధికం"

"కానీ యిలా జరగడానికి వీల్లేదుసార్ - మీకు తెలీదు. ఇలా అయితే చాలా నష్టాలు జరిగిపోతాయి"

వరదరాజులు మాట్లాడడంలేదు. అతని నిశ్శబ్దం చూసేసరికి భయంవేసింది.

"అంత జరిగాక యివాళ యింటికి వెళ్ళడానికి భయం నాకు. మీరొక్కసారి రండి నాతో, ఆమెతో మాట్లాడడానికి నాకు భయం, మీరు కాస్త దగ్గరుండండి" చాలా దీనంగా అమ్మ కోప్పడితే పారిపోయిన కుర్రాడిలా అడిగాడు

ఫక్కున నవ్వేశాడు వరదరాజులు.

"నీలవేణి దగ్గర అంత భయమా మీకు?"

పీతాంబరం మాట్లాడకుండా లేచి పచార్లు ప్రారంభించాడు. కాస్సేపయాక "ఇప్పుడొస్తారా?" అని అడిగాడు.

"నాకు ఉద్యోగం ఉంది, సాయంకాలం వస్తాను. కానీ నేను వచ్చినందువల్ల లాభం ఉండదు, ఇప్పటికే ఆమె మిమ్మల్ని అసహ్యించుకునే పని ఒకటి చేసి వచ్చారు. ఇహ నన్ను తీసుకెళితే నాకు జోక్యం కలిగించినందుకు మీ మీద కోపం రావచ్చు. ఆలోచించండి.

ఆలోచించాడు పీతాంబరం. "అదీ నిజమే ఇప్పుడెలా మరి?"

"అసలు ఆమెకలాంటి ఉద్దేశం ఎందుకు కలిగిందో తెలుసుకోండి. మొదట రవణమూర్తిని కలుసుకున్నారా?'

"ఊహూ"

"అయితే వాణ్ణి కలుసుకోండి, ఏమైనా అర్థమవుతుంది మీకు"

"నేనొక్కడినే ఎలా? ఇవాళ రాత్రి ఆయనను యిక్కడికి తెస్తాను - మీరుండండి యింట్లో" అంటూ వెనక్కి తిరిగి చూడకుండా వెళ్ళిపోయాడు పీతాంబరం.

పద్మనాభస్వామి ఆలయంలో హారతుల పొగ ఎండలో మెలికలు తిరిగి గాలిలో ఆకారాలు తిరుగుతోంది.

పీతాంబరం వదిలి వెళ్ళిన వార్త యింకా మనస్సు పీకుతోంది.

నీలవేణి నీళ్ళుపోసిన చెట్లూ, గన్నేరు చెట్టు, పువ్వులు కోసిన పాత స్థలాలూ, చేరబడి నిలబడిన ప్రాంతాలూ, అన్నీ కొత్తరంగు వేసుకుని కాలుతున్నట్లున్నాయి, ఆమె ఊపిరి తగిలిన చోటల్లా భస్మీపటలమవుతోంది. ఆమె పరిమళం దావానలంలా చుట్టి గుండెచీల్చేస్తోంది.

ఆ మాట విన్న తర్వాత అమృతపు తీపి ఎక్కువయి విషంగా మారినట్టు, ఆమె ఆఘ్రాణింపు పొందిన ప్రతీ ధాతువూ ఆ ఆనందాన్ని తను దాచుకోలేక, అంత ఉదాత్తతను భరించలేక నీరసించి కాలిపోతున్నట్లు తోచింది.

ఇన్నాళ్ళ తర్వాత ఊహించలేని ఇన్ని ఘటనల తర్వాత తనెందుకు నీలవేణిని అర్థం చేసుకోలేదా అనుకున్నాడు. ఒక్కసారి యిప్పుడామెను చూస్తే బావుణ్ణు.

ఎంత ప్రయత్నించాలనుకున్నా రవణమూర్తి మీద ఈర్ష్యలేదు. నీలవేణిమీద జుగుప్స లేదు. కానీ ఆ నిశ్చల ప్రకృతిలో ఎక్కడన్నా ప్రేమ ఉన్నదా అన్నది ఆశ్చర్యకరం. ఓ గడ్డిపోచలేచి "నేనూ ప్రేమిస్తాను యివ్వాళ్ళనుంచీ" అంటే వచ్చేది ఆశ్చర్యంకాదు. ఉత్సుకత, "సరే, కానీ ఈ వింత సోయగం ప్రేమించడం ఎట్లావుంటుందో చూద్దాం" అన్న ఆసక్తి. అలానే నీలవేణి ప్రేమ.

ఇంకా పీతాంబరంతో అన్నమాటలే జ్ఞాపకం వస్తున్నాయి.

"ఆమె పాపాలే ఆమెను క్షమించాయి. ఎందుకంటే ఆమెలో ప్రేమశక్తి అధికం"

నవ్వుకున్నాడు వరద.

గుండె పగిలేట్లు చర్చిగంటలు మ్రోగుతున్న క్షణాన్న పీతాంబరం రవణమూర్తి ముంగిటలో ఉన్నాడు. చీర మార్చుకుంటున్నదల్లా అతడ్ని చూసి సిగ్గుపడి పక్కకి జరిగింది సుజాత. రవణమూర్తి అలికిడిలేదు.

"నిలబడిపోయారేం? రండి లోపలికి" అంది సుజాత తలుపులు బార్లాతీసి

అప్పుడే వెలిగినదీపం ఎగురుతోంది. బయటకన్నా లోపల చీకటిగా గాలి బరువెక్కినట్లు స్తబ్దుగా ఉంది. ఇంకా జుత్తుముడి బాగాలేదని వెనక్కి చేతులు తిప్పి సవరించుకుంటోంది సుజాత,

పీతాంబరం ఎంతకి మాట్లాడకపోయేసరికి నవ్వేసింది. "అదేమిటండోయ్ మూగనోము పట్టుక్కూర్చున్నారు? మాట్లాడడంలో యిద్దరికీ పందెమా?" అంది గుమ్మం మీద కూచుని గడ్డం కింద చేతిని ఉంచుకుంటూ.

పీతాంబరానికి నవ్వొచ్చింది ఒంటిగా చీకటి మధ్య కూచున్న ఆమె ముఖం చూడటానికే భయం వేసింది .

''పోనీలెండి నాతో ఎందుకు మాట్లాడతారు? అన్నయ్య కోసం వస్తారుగాని'' అని చిన్నపిల్లలా ముక్కుతూ లేచి పెరటి తలుపు తీసుకుని లోపలికి వెళ్ళింది. కుంచెతో చిమ్మినట్లు పల్చటి గాలితెర పీతాంబరాన్ని వణికించింది. ఎందుకో ఒక్కసారిగా అతనికి భయమేసింది, అది భయంకాదు - ఓ తరహా తడబాటు, పిరికితనం, ఒక్కటి రెండుసార్లు పాత పరిచయం ఆ భయాన్ని ఆపలేకపోయింది. మళ్ళీ సుజాత రాకుండా వుంటే బావుణ్ణనుకున్నాడు. కానీ ఎలా గుప్పెట్లో మల్లెపువ్వులు కోసుకు వచ్చింది.

''అబ్బ, ఎంత బావున్నాయండీ పువ్వులు, మీకూ కావాలా ఒకటి'' పువ్వుని అతని ఒళ్ళో పడేసింది.

ఆ సువాసన పరిమళంలో చిన్న దీపం ముందు ఆమె అందం ఔన్నత్యంలో అతనికి మోహం తిరుగుతోంది.

''అబ్బ. అలా చూడకండి నావేపు. మాట్లాడకూడదు పోనీ?''

భయపడ్డాడు పీతాంబరం.

ఇంత చిలిపిదనం, యింత అమాయకత్వం ఎందుకూ ఈమెకు

''మీకు తెలుసా యీ విషయం. నీలవేణి మీ అన్నయ్యని పెళ్ళిచేసుకుంటుందంట''

తుళ్ళిపడింది మొదట.

''నిజం''

''అవును అందుకనే మాట్లాడాలని వచ్చాను''

ఉత్సాహంతో ఎగిరి గంతేసింది సుజాత, ''పెళ్ళి చేసుకోమని ఎన్నిసార్లు చెప్పానండి అన్నయ్యకు. నీలవేణంటే నాకెంతో యిష్టం. అబ్బ మీరెంత మంచివారండీ. ఉండండి కాఫీ తెస్తాను'' లోపలికి పరిగెత్తింది.

చీకటిపడిన కొద్దీ నీలిరంగు చీర మెరుస్తోంది. ఈ వార్త తెలియగానే చేసిన అల్లరికి జుత్తు ముడివిడి పిన్నులన్నీ చెదిరిపోయి.

''అబ్బ ఆ గదిలో యిరుకు'' కుంపటితో వచ్చి ఎదురుగ్గా కూచుంది.

''ఇంకా చెప్పండి - అయితే ఎప్పుడట పెళ్ళి?''

''మీ అన్నయ్య చెప్పలేదూ?''

''సరి. వాడు చెప్పేసరికే అంతా అయిపోతుంది. వాడు ఆడదానిగా నేను మొగాడిగా పుడితే బావుండేది'' పీతాంబరం తనని ఆశ్చర్యంతో చూస్తూంటే పకపకా నవ్వేసి ముఖం కప్పుకుంది.

''వచ్చినాడే నీవిభుడు'' జావళీ గొణుగుతోంది.

నీళ్ళు మరుగుతున్నాయి. దీపం పెద్దది చేసి బల్లమీద ఉంచింది, చెమటపడుతోంది ఆమెకు.

''గాలి మరీలేదు'' అబ్బబ్బ అని విసురుకుంటూ కూచుంది. జావళి శ్రుతి తప్పింది. రెండు చేతుల మధ్యా ముఖాన్ని ఆనించి సిగ్గుపడుతున్నాడు పీతాంబరం. తన హాస్యం ఎక్కడికి పోయిందో తెలీదు.

''మంచి యింట్లోకి పోవాలండీ, ఇది మరీ దరిద్రంగా ఉంది. మీకు తెలుసా? మా అమ్మ పోయింది - నాకిన్నాళ్ళు మా అన్నయ్య చెప్పకుండా దాచాడు. నాకు టి.బి వచ్చి శానిటోరియంలో ఉన్నప్పుడే పోయింది'' అంత ఉత్సాహంలో యిదేమంత విచారం కలిగించనట్లు మామూలుగా అనేసింది.

''అన్నయ్య పూర్తిగా పిరికివాడు. నీలవేణి నా దగ్గర పదినెలలు తర్ఫీదు పొందాలండీ. సాయంకాలం ఆవిణ్ణి యిక్కడికి రమ్మంటాను. మంచి పాయసం చేస్తాను. అదేమిటి? నుదురు వణుకుతోందేమిటీ?''

మాటలు అంత తొందరగా ఎవరూ మాట్లాడలేరు. ఆ తొందరలో ఎవరో తోసినట్లు పరుగు చూసి భయపడ్డాడు పీతాంబరం.

పీతాంబరం బాధపడుతున్నాడేమోననుకుని "ఏమీ అనుకోకండి. నాకెలా మెలగాలో తెలీదు. అన్నయ్య చెప్తూంటాడు. అయినా అర్థంకాదు. నేనేం తప్పుచేశానని భయపడాలి? అబ్బ వొళ్ళు యిలా మెలికలు తిరిగి పోతూందేమిటి? వొళ్ళు విరుచుకుంటోంది."

వెళ్ళితే బావుణ్ణు అనుకున్నాడు పీతాంబరం.

నీళ్ళు మరిగి నిప్పులో పడుతున్నాయి. దీపంలో నూనె తక్కువయి మాగన్ను వేసింది.

సుజాత లేచి నిలబడి గోడకి ఆనుకుంది. ఉన్నట్టుండి ఆమె నవ్వులో జీవం అంతా మాయమైంది నుదుటిని గట్టిగా పట్టుకుని నిలబడింది.

"అదేమిటండీ?" అంటున్నాడు పీతాంబరం.

పెదాలు వంపు తిరుగుతున్నాయి. అపురూపంగా తెచ్చిపెట్టుకున్న పువ్వులు గోడకి తలకీ మధ్య నలిగిపోతున్నాయి ఉత్తేజాన్ని ఆపుకొందుకు అన్ని విధాలా ప్రయత్నిస్తోంది సుజాత.

"ఏమిటండీ అలా?"

మాట్లాడడంలేదు. కళ్ళు మూసుకుంది. క్షణకాలం కుడిచెయ్యి అదురుతోంది భయంకరంగా. ఉన్నట్టుండి అరిచింది బిగ్గరగా.

"భగవాన్? మళ్ళీ తెలివితప్పుతోంది"

ఆధారంలేని కొమ్మ నేలని జారిపోతున్నట్లు గోడని ఆనుకునే నేలకు జారిపోతోంది.

కుంపటిమీద గిన్నె ఒరిగి నీళ్ళు నిప్పులో పడ్డాయి. నిప్పు చీకటి మధ్య ఎర్రగా మెరుస్తోంది.

కిందకి జారితే నిప్పులో పడుతుంది సుజాత. ఒక్కసారిగా చైతన్యం తెచ్చుకున్నాడు పీతాంబరం.

"దాహం" అంటోంది చివరగా.

ఒక్క ఉదుటునపోయి రెండు భుజాలూ పట్టుకుంటే చేతుల్లోకి జారిపోయింది.

ఎగిరిపోతున్న నల్లటి మేఘం బరువెక్కి కదలి చెదిరిపోయినట్లు నీరసంగా అతని భుజం మీద సొమ్మసిల్లి వాలిపోయింది. పల్చటి ఆ సౌకుమార్యానికి ఆ క్షణాన ఎంతో శక్తి వచ్చింది. ఆ చేతులు పిడికిళ్ళు తిరిగి వీపుని బలంగా గుచ్చుకున్నాయి. అంత బరువును మోయలేక తూలిపోతున్నాడు పీతాంబరం. ఆశ్చర్యం, వణుకు, భయం, స్పందన, నిశ్శబ్దం యిన్నిటి మధ్య తన చేతుల్లో శరీరమే కానీ జ్ఞానం మిగలని ఓ అపూర్వపదార్థం.

ఆమెకు స్పృహలేదని గుర్తించేసరికి అతనికి వణుకు పుట్టింది. వెచ్చటి శ్వాస మెడని కాల్చేస్తోంది. ఇంకా పూర్తిగా నిశ్చితానికి రాని యౌవనం అతని గుండెను కోసేస్తోంది. ఆ మరువం లాంటి మార్దవం, జుత్తు కమ్మదనం, వొంటిరాపిడిలో విద్యుత్తు - కంఠంలోను, మనస్సులోనూ బెరుకు ప్రవేశించి ఉన్నట్టుండి అతని కళ్ళవెంట నీళ్ళు వచ్చాయి.

అదేమిటి - సౌందర్యం కౌగిలింతలో ఏడుస్తారా ఎవరన్నా!

కళ్ళు సగం మూతబడి, అనుభవం తీపి వొళ్ళంతా పాకి, రక్తం సుడులు తిరిగి, బలహీనమయి - తూలిపోయిన ఆమె శరీరపు పరిష్వంగంలో చైతన్యం లేకపోతేనేం గాక, ఆ అనుభూతికి అర్థముందా అసలు!?.

మెడచుట్టూ తిరిగిన ఆమె చేతులు ఎంతకీ విడటంలేదు. ఆ బలానికి సొమ్మసిల్లిన తన శరీరం ఎదురు తిరగలేకపోతోంది.

ఎక్కడో అంతరాంతరాల్లో ఆమె గుండె కొట్టుకోవటం బలహీనంగా తెలుస్తోంది. మరీ చల్లబడుతున్న ఆమె వక్షాలు అతనికి చలిపుట్టించి జలదరించేట్లు చేస్తున్నాయి. మంచులోంచి అగ్ని జ్వాలలేచి, సౌకుమార్యానికి చిచ్చురగిల్చి, స్వరూపంలేని ఆవేశాన్ని ఉత్పత్తం చేస్తున్నాయి.

అంతా క్షణికం.

భయం పోయింది. వణుకుదలా, సంశయం, అన్నీ దారులు వెతుక్కున్నాయి. అన్నిటికీ జవాబు ఆమె చల్లని శరీరం. యౌవనం, ఆమెను గట్టిగా శరీరానికి వత్తుకున్నాడు పీతాంబరం.

ఆవేశం ముందు సౌందర్యం తలవంచింది.

గిన్నెలో నీరంతా వేడికి యింకిపోయింది. నిప్పు ఎర్రగా మెరిసి కొడిగట్టి నుసులు రాలిపోయింది.

ఉన్నట్లుండి చర్చి గంటలు మ్రోగడం ప్రారంభించి ఆగడం మరిచిపోయాయి.

రవణమూర్తి వచ్చేసరికి అంతా సరి.

ఒళ్ళు తెలీక మంచానికి అడ్డంగా పడివున్న సుజాతని చూసి గుండె కొట్టుకున్నాడు రవణ. ఆమె స్పృహతప్పడం తనకేం కొత్తకాదు. కానీ యిదేమిటి?

ఒక్కటే తోవ అతనికి. వెనక్కి చూడకుండా పరిగెత్తి వరదని తీసుకొచ్చాడు. ఈ ఘటనల మధ్య తాను దుఃఖించాలి అన్న విషయం మరచిపోయాడు.

ఆసుపత్రికి చేర్చేసరికి తొలికోడి కూసింది. ఇంకా సుజాత బరువుగా ఊపిరి తీస్తూనే వుంది.

రవణమూర్తి నిర్లిప్తత చూసి భయపడ్డాడు వరద.

సుజాత అప్పుడే అలసి నిద్రపోయినట్లుగా నిశ్చింతగా కళ్ళు మూసుకుని వుంది.

శక్తి బలం, సంతోషం, వత్తిడి, రక్తం దూకుడు, శరీరాన్ని జివ్వుమనిపించిన అనుభవం మనసు సొమ్మసిల్లినప్పటి జ్ఞాపకం, అనుభూతిలో మూర్ఛ - యివన్నీ కలిసి నిశ్శబ్దంలో విచ్చుకుని, ధ్యానంలో మునిగి, తమలో తాము నవ్వుకుంటున్నాయి తాత్వికంగా.

డాక్టరు వెళ్ళిపోయాక మెట్లమీద మునుకులపై తల ఆనించి కూచున్న రవణ దగ్గరకు వచ్చాడు వరదరాజులు.

దూరపు చీకటిలోకి చూస్తూ ఆలోచిస్తున్నాడు రవణ.

"ఏమ్రిటా అది?" అంటే మొదట తుళ్ళిపడ్డాడు.

"ఏమో నాకు తెలీదు, వచ్చేసరికే పడివుంది. అసలు యీ కష్టాలకు ఏమిటి? ఎందుకు? ఉంటుందంటావా?"

వాణ్ణి ఎలా ఓదార్చాలో తోచలేదు వరదకు.

తూర్పున తెలుపుచారలు దట్టమవుతున్నాయి. వసారా అంతా ఫినాయిల్ జల్లుతున్నాడు స్టాఫ్ ఫ్యాన్. వాసన గుప్పుమంది.

సుజాత పిలిచినట్లనిపించి ఇద్దరూ తుళ్ళిపడి లేచారు. "దాహం" అంది. కాఫీ తీసుకు రావడానికి పరిగెత్తాడు రవణమూర్తి.

అప్పుడే కలలోంచి మెలుకువ వచ్చినట్లుగా స్వచ్ఛంగా వుంది. ఒక్కసారిగా నుదురంతా చెమట పట్టింది. వరదరాజుల్ని చూసి మొదట ఆశ్చర్యపోయింది.

"వచ్చారా మీరూను?" అంది.

తలూపాడు "ఇప్పుడెలావుంది నీకు?"

"బద్ధకంగా వుంది. అంతా కొత్తగా, అబ్బ యింత వెలుగెందుకూ కళ్ళల్లోకి వస్తూ" అని ముఖం కప్పుకుంది. నీడలో సుజాత తెల్లని ముఖం మెరుస్తోంది. కళ్ళు మూసుకుని ఏదో ఆలోచిస్తోంది.

స్పృహతప్పి క్రిందకి జారిపోవడం గుర్తుంది. అంతే మళ్ళీ తెలివి వచ్చేసరికి ఏదో పెద్ద మార్పు జరిగిపోయినట్లుంది. ఒళ్ళంతా నిండుగా చిన్న గాలికయినా వణికిపోతూ, వెలుగుని చూడలేక కళ్ళు మూసుకుంటూ, శరీరమంతా గగుర్పాటు చెందుతూ అంతా కొత్తగా ఉంది.

కళ్ళు మూసుకుంటే వెయ్యి గులాబీలు గుత్తులు తీర్చినట్లూ, హోరు పెడుతున్న సముద్రతరగ లేచినట్లూ, ఆకాశంలో తెల్లటి మేఘాలన్నీ దూదిపింజల్లాగా లుమ్మతిరిగినట్టు - యిలా

కళ్ళు విప్పి ఎవర్ని చూడాలనిపించడంలేదు. అలా ఒంటిగా తనకు తనే వీలయినంతసేపు ఉండిపోవాలనిపిస్తోంది.

"మీరు వెళ్ళిపోండి. నాకు నిద్దరొస్తోంది"

వరదరాజులు నివ్వెరపోయాడు.

బయటికి వస్తే నైట్‌క్వీన్ యింకా చివరి వాసనల్ని నింపుతోంది. రవణమూర్తి కాఫీ తీసుకుని వస్తూ కనిపించాడు.

సుజాతకి యిచ్చి తిరిగి వస్తూ "మళ్ళీ మొదలు. ఇంటికి ఎప్పుడు పోదాం అంటోంది" అన్నాడు.

వరదరాజులు యింకా నిశ్శబ్ధంగానే కూచున్నాడు.

"సుజీకేం భయంలేదు - ముఖ్యంగా యీసారి" అన్నాడు.

సుజాత మళ్ళీ ఎప్పుడు లేచిందో యేమో సన్నగా ఏదో పాట గొణుగుతోంది.

నవ్వుకున్నాడు వరద.

వెలుగులో ఎదురుగ్గా తోటలోని ఎర్రగులాబి కొట్టవచ్చినట్లు కనిపిస్తోంది.

రవణమూర్తిని కాఫీకని లేపాడు.

మత్తుగా నడుస్తున్నాడు రవణ.

"నిన్ను పెళ్ళిచేసుకుంటాననందిట నీలవేణి?" అడిగాడు వరద, మాట్లాడలేదు రవణమూర్తి. ఆసుపత్రి దాటేసరికి రోడ్డుమీది హడావుడి వినిపిస్తోంది.

"నీతో అందా?"

"లేదు"

"చేసుకొంటావా?"

ఆవులించి ముఖం రెండు చేతుల్తో తుడుచుకున్నాడు.

"చెల్లెలికి కాస్త బాగుపడితే" అన్నాడు.

రోడ్డుకి అడ్డంగా చిన్నపిల్ల పరిగెత్తుకు వచ్చిందని కారుకు హఠాత్తుగా బ్రేకువేశారెవరో, పెద్ద చప్పుడయింది. భయపడి ఏడుస్తోంది చిన్నపిల్ల.

ఓ కుక్క మొరగడం ప్రారంభించింది ఈ గొడవ చూసి.

హోటల్లో మరీ రద్దీగా ఉంది.

ప్రవృత్తి స్వరూపాన్ని యింకా గుర్తించలేని వరదరాజులు అప్పటికి కాఫీతాగి స్తిమితపడ్డాడు ప్రపంచంలో చాలామంది లాగా -

కుక్క యింకా అరుస్తూనే ఉంది.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments